

Η ταμπέλα του «λαϊκισμού» δεν ... κολλάει στην «Αυριανή»

- Είναι καθαρά λαϊκή εφημερίδα, γιατί η ύπαρξη και η δύναμή της απορρέουν μόνο από το γεγονός ότι εκφράζει το λαό

Σε δηλώσεις του προς την εφημερίδα «Απογευματινή» σε έρευνα του Τίτου Αθανασιάδη για το λαϊκισμό, ο ΜΑΚΗΣ ΚΟΥΡΗΣ έδωσε τη σωστή διάσταση του όρου και καθόρισε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην «Αυριανή» και το λαϊκισμό που ορισμένοι επιχειρούν να τον προσάψουν υπό μορφή χλεύης ή κατηγορίας στους αναγνώστες μας.

Συγκεκριμένα, ο ΜΑΚΗΣ ΚΟΥΡΗΣ στη δήλωσή του τονίζει:

- Δεν εκπροσωπώ, προσωπικά κανέναν πέραν του εαυτού μου. Επομένως, δεν δέχομαι και τον χαρακτηρισμό του «εκπροσώπου του λαϊκισμού»! Και μιλάω φυσικά με την ιδιότητα του δημοσιογράφου και του συμμετόχου στην έκδοση της «Αυριανής», και όχι ως βουλευτής του ΠΑΣΟΚ που βέβαια εκπροσωπώ έναν κόσμο δημοκρατικό της Β' περιφέρειας της Αθήνας στη Βουλή.

Τον τελευταίο καιρό έχει γίνει της μόδας η ταμπέλα του «λαϊκισμού». Ιδίως από κείνους που δεν μπορούν να ελέγξουν κάποιους χώρους, ή διαπιστώνουν ότι απέτυχαν να αχρηστεύσουν αντιπάλους, ή στενοχωρούνται επειδή βλέπουν ότι η άλλη πλευρά παραμένει ισχυρότερη και με περισσότερες προσβάσεις στη βάση!

Χρησιμοποιούν λοιπόν την κατηγορία του «λαϊκισμού», υπό την έννοια ότι ο «λαϊκισμός» εκφράζει χυδαιότητα, ταπεινά ένστικτα, ποταπά ελαττήρια, και γενικά άτομα με τα χειρότερα ελαττώματα και χαμηλής υποστάθμης.

Σε καμία περίπτωση και ουδέποτε η «Αυριανή» υπήρξε εκφραστής του λαϊκισμού.

Αποτελεί οπωσδήποτε μια λαϊκή εφημερίδα. Και μάλλον τη μοναδική στην Ελλάδα.

Από τη μέρα που εκδόθηκε, η «Αυριανή» αποτέλεσε επανάσταση.

Επανάσταση στον εκδοτικό χώρο. Το δημοσιογραφικό και τον τεχνικό.

Μέχρι τότε υπήρχε το συνδικάτο του Τύπου.

Η έκδοση μιας εφημερίδας έξω από το κατεστημένο, ήταν ένα παράτολμο, απραγματοποίητο όνειρο. Αυτή η εντύπωση υπήρχε. Και στηριζόταν σε γεγονότα. Τα πάντα ελέγχονταν, από τους δημοσιογράφους μέχρι τους τεχνικούς, το πρακτορείο και τους εφημεριδοπώλες. Γι' αυτό και εκ των προτέρων ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία κάθε προσπάθεια.

Τότε το «καρμπόν» αποτελούσε την πηγή της... είδησης, της πληροφορίας.

Ηταν προσυμφωνημένο το ρεπορτάζ. Μπορούσε η Αθήνα να καιγόταν και η επαρχία να μην έπαιρνε χαμπάρι.

Είναι γνωστό το γεγονός, όπου όλες οι εφημερίδες έγραφαν για συνάντηση Ράλλη - Ανδρέα το 1980, και μάλιστα τι συζητήσαν, συνάντηση όμως που δεν είχε γίνει!

Με την «Αυριανή» ο απλός πολίτης, ο ανώνυμος, ο συνταξιούχος, ο νέος, ο αγνοημένος, ο αδικημένος, απόκτησε φωνή.

Για πρώτη φορά τα γράμματά του δημοσιεύονται, ακόμη και στη θέση άρθρου της εφημερίδας.

Αναπτύχθηκε ένας τέτοιος δεσμός, μια τέτοια ταύτιση μεταξύ «Αυριανής» και αναγνώστη, που ποτέ, σε καμία άλλη εφημερίδα στον κόσμο δεν υπάρχει.

Ο αναγνώστης έχει δεθεί με την «Αυριανή» μέχρι σημείου να πιστεύει απόλυτα και τις διαφημίσεις που καταχωρούνται. Απόδειξη ότι κάποιες φορές που τα προϊόντα που διαφημίζονται είχαν προβλήματα, τις διαμαρτυρίες δέχτηκε η εφημερίδα!

Πολλές φορές, για να μην πω πάντα, τη γραμμή τη δίνουν, την καθορίζουν οι αναγνώστες.

Όπως επίσης και τις τρομακτικές αποκαλύψεις, τις γνωστές επιτυχίες, αυτής της εφημερίδας.

Ποτέ δεν μου πέρασε από το νου ότι... λαϊκίζουμε, ότι προσπαθούμε να κοροϊδέσουμε το λαό, να του κλέψουμε την εμπιστοσύνη του, ικανοποιώντας βάρβαρα ένστικτα, ή παράλογες αξιώσεις του.

Αν είμασταν λαϊκιστές, αν λαϊκίζαμε, τότε θα στηρίζαμε τις θέσεις των διάφορων συντεχνιών.

Κι όμως, η «Αυριανή» είναι η ΜΟΝΗ εφημερίδα που έχει έλθει σε σύγκρουση με ολόκληρες τάξεις - γιατρούς, δικηγόρους, ταξιτζήδες, δικαστές, δημόσιους υπαλλήλους, εφοριακούς, κ.λπ. - γιατί καυτηριάσαμε τα φακελάκια και πράξεις που δεν συμφωνούν με τις υποχρεώσεις τους.

Πιστεύω ότι υπάρχουν αρκετοί που κάνουν εσκεμμένα «λαϊκισμό». Είναι αυτοί που κοροϊδεύουν το λαό, αυτοί που προσπαθούν να τον χρησιμοποιήσουν για να πετύχουν στα σχέδιά τους, αυτοί που λένε αυτά που μόνο αρέσουν στο λαό.

Στόχος και επιδίωξη δική μας μια και μοναδική είναι: Να είμαστε πάντα κοντά στο λαό. Να εκφράζουμε τους πόθους και τους καημούς του. Να αγωνιζόμαστε για τις λύσεις των προβλημάτων του, για βελτίωση της ζωής του.

Αυτοί που πίσω από την ταμπέλα του «λαϊκισμού», επιχειρούν να υποβαθμίσουν, να καταφρονίσουν, να σπιλώσουν και να συκοφαντήσουν τον κόσμο που διαβάζει την «Αυριανή», τους «αυριανιστές», ένα και μόνο πετυχαίνουν, να δείξουν ότι δεν σέβονται το λαό, ότι τον υποτιμούν και ότι μόνο αυτοί είναι ο... λαός και δικαιούνται να έχουν γνώμη και άποψη.

Λαός δεν είναι μόνο το... Κολωνάκι, το Σύνταγμα, το Ψυχικό, η Κηφισιά.

Λαός είναι ο Ταύρος, η Δραπετσώνα, το Περιστέρι, η Κοκκινιά, το Χαϊδάρι, το χωριό, η τελευταία γειτονιά που ζει άνθρωπος.